

*Nästa år firar Trollens Nyheter 40-årsjubileum
Ska det bli sista utgivningen?*

Grundad julen 1965

Trollens Nyheter

Årgång 39 julen 2003

TROLLSYKIEN TRÄFFEN 2004

Ni fick redan under hösten reda på att det kommer att bli en Trollsykienträff även detta år, men vi tycker ändå att vi ska påminna om det ifall någon ytterligare vill anmäla sig. Vi är idag 39 stycken anmälda, så det finns plats för några till. Om det är någon/några som är intresserade.

Träffen är vecka 29. Från måndag den 12 juli till fredag den 16 juli. Välkomstkaffe som vanligt klockan 14.00

Veckan kommer väl i övrigt att likna förra årets vecka med vissa förändringar. Vi kommer troligen inte att ha en särskild "lek dag" utan vi kommer istället att försöka hålla spelen igång hela veckan. Det ska alltså finnas möjlighet att hela veckan

att spela Boule, Kubb, Skogsgolf mm. Har ni ett intressant spel, ta med det.

Grötlunken skall självklart vara med. Vi hoppas Stefan ställer upp som frågeledare. Vi tycker han har skött detta förträffligt de senaste träffarna.

Sedan ska vi självklart ha de stora frågelekarna, **STOR- Medel- och mini-MÄSTERSKAPEN**. Vi hoppas ni vet att den som vann i fjol gör frågorna till årets mästerskap.

Sedan hoppas vi naturligtvis att barnen ger en aftonföreställning av någon nyskriven pjäs av demonregissörerna Hanna, Beata m.fl.

Ja, veckan blir vad vi själva gör den till, men har vi lyckats få till 34 glada och trevliga veckor, så ska vi väl klara av att göra den 35:e trevlig också.

Välkomna önskar
TRÄFFVÄRDARNA
Mia, Anders, Eva och Nils

*Vilket hus
är vilket i
Långviken. Läs
Nils berättelse
på sidan 4.*

Håll koll på vad som händer i Trollsykien, se slutet av denna tidning...

Trollens Nyheter – grundad julen 1965

Chefredaktör:

Lennart Östlund
Signalvägen 7
613 35 Oxelösund
Tel: 0155 - 359 09
Mobil: 070 - 5708 183
e-post: lennart.ostlund@telia.com

Lokalredaktörer 2001

Nils Holgersson, Vänersborg
Anders Östlund, Vänersborg
Sara Östlund, Vänersborg
Beata Wahlstedt Östlund, Ystad

- Sjunger vi på sista versen nu?

- Är nedläggningen nära?

I år är det 20 år sedan jag tog över chefredaktörsjobbet för denna publikation. Det är också trettionionde gången TN ges ut. Det innebär således att nästa år firas ett jubileum. Ska det bli lika svårt att få in bidrag även då. Det finns en viss tendens som tyder på att några i den yngre generationen är beredda att bidra med material så att det blir möjligt att fortsätta. Jag saknar manus från några av de trognaste lokalredaktörerna.

Låt oss hoppas att nästa års jubileumsskrift blir en välfylld och intressant utgåva. I år har bidragen begränsats till västra och södra Sverige. Vi har även en debutant med oss i skribentskaran detta år. Sara Östlund från Vänersborg bidrar med en liten berättelse. Beata återkommer och har nu hunnit bli ett etablerat namn i Trollens Nyheters kretsar.

För att göra en sammanfattning av detta händelserika år behövs det många sidor, men jag ska försöka begränsa och fatta mig kort.

Det som vi alla blev chockade och upp-rörda över var mordet på Anna Lindh. Vi har fått vårt eget 11:e september och det som inte skulle hända igen hände. Nu hoppas vi bara på att utredningen är så stabil att rättegången kan få sluta med en fällande dom så att vi kan göra ett avslut och starta om på nytt. Det får inte bli någon Palmeupprepning.

USA och deras allierade invaderade Irak för att få bort den brutale diktator som lyder under namnet Saddam Hussein. Huvudargumentet var dock från början att landet hade massförstörelsevapen som skulle oskadliggöras. Något sådant har väl

egentligen inte hittats, men Saddam hittades efter många turer och är nu bakom lås och bom och ska väl inte utgöra något hot mot den Irakiska befolkningen i fortsättningen. Huruvida landet kan återuppbyggas och fortsätta som en demokratisk oas återstår att se.

Årets Trollsykienträff på Sannerudsgården i

Tivedsskogarna blev en lyckad tillställning. Vädrets makter var med oss från början och vi fick bara känna på lite regn under en av dagarna. Nu är det så bra att vi även får tillfälle att återknyta bekantskapen med gården även nästa år. Vecka 29, i mitten av juli

är det dags igen att samlas för några dagars trivsam samvaro.

Som ni säkert sett på omslaget blir det ungefär samma upplägg, något som har fungerat under 35 träffar och säkert fungerar även denna 36:e gång. Två jubileum således under 2004, TN kommer ut för fyrtionde gången och träffen firar 35-årsjubileum.

Som ni se ovan finns det tre bilder av undertecknad, det beror inte på att jag börjar bli egenkär. Det beror helt enkelt på att inspirationen börjar tryta och bilder tar upp plats. Det är dags att knyta ihop säcken, skriva ut denna sida, sätta ihop tidningen, frankera kuverten och skicka den till dig, och läser du den nu har detta lyckats.

Tills sist en förhoppning om en God Jul och ett Gott Nytt År till dig och de dina.

Väl mött i Sannerud till sommaren!!!

Eric Lennartsson, ch.red.

MITT LÅNGVIKA

Av Nils Holgersson

med stor hjälp av Anders Åkesson

När jag och Eva var hemma i Långviken i höstas för att plocka lingon, något som vi lyckades med, eller vad sägs om 60 liter lingon på 3 timmar, rensade och kokade samma dag, fick jag en fråga av Lennart och Åsa om vilket hus som byggdes först i Långviken.

Jag var ganska osäker, men trodde att "Adolf" Nordqvists, om han nu hette så, var det första huset. Det var alltså det andra huset på höger sida, räknat från Iggesund. Jag visste i alla fall att han som bodde i första huset hette Gottfrid Mossberg, men när jag var riktigt liten låg det ett annat hus där. Ett föreningshus av något slag, möjligen var det en nykterhetsloge som huserat där. Jag minns det som ett ganska förfallet stort trähus.

Allt detta gjorde att jag började fundera kring hur Långvika sett ut i min ungdom, vilka som bodde var osv. Kanske man kunde dokumentera det så långt man minns. Man kunde ju också nedteckna personliga minnen kring dem som bodde i Långvika.

Jag ska nu göra ett försök med detta och börjar vid vattenverket, eller "Tuben" som vi kallade den vita byggnaden som ligger i viken längst ner mot Iggesund.

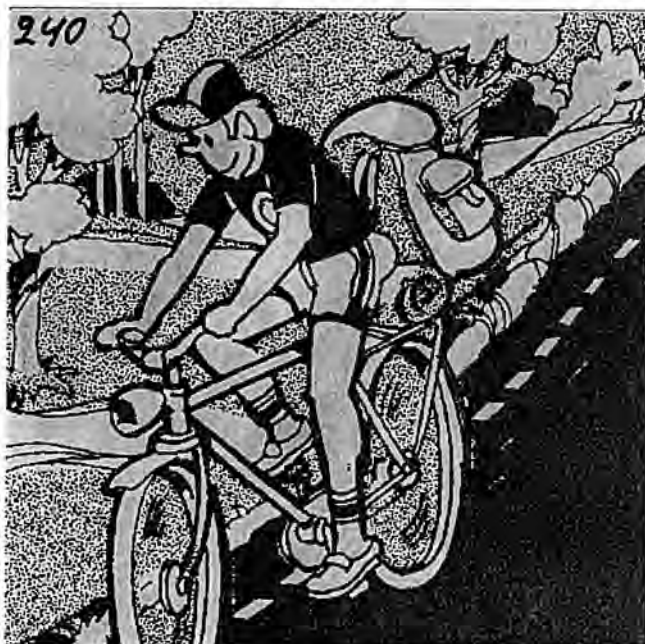
1. Tuben

Tuben var ett vattenreningsverk för Iggesund bruk. Jag tror det fortfarande är i drift. Han som jobbade där hette Kalle Svedberg och bodde i Långvika i Hus nr 20. Kalle verkade ganska torr, men hade en lite klurig humor. Dom flesta av oss barn som fanns i Långvika sprang alla säkert några gånger iväg för att hämta Ögonmått, rumpdrag och allehanda saker som Kalle behövde.

Vid "Tuben" gick också vägen till Brunnäs in. En bit in på den vägen brukade både cyklande och bilande turister tälta

2. Lakvika

Lakvika. På andra sidan vägen gick vägen mot Gåsfjärd, eller Gåschel som det hett i folkmun in. Där fanns också Lakvika, en liten sjö som bildats när järnväg och landsväg

Turister tältade vid "Tuben".

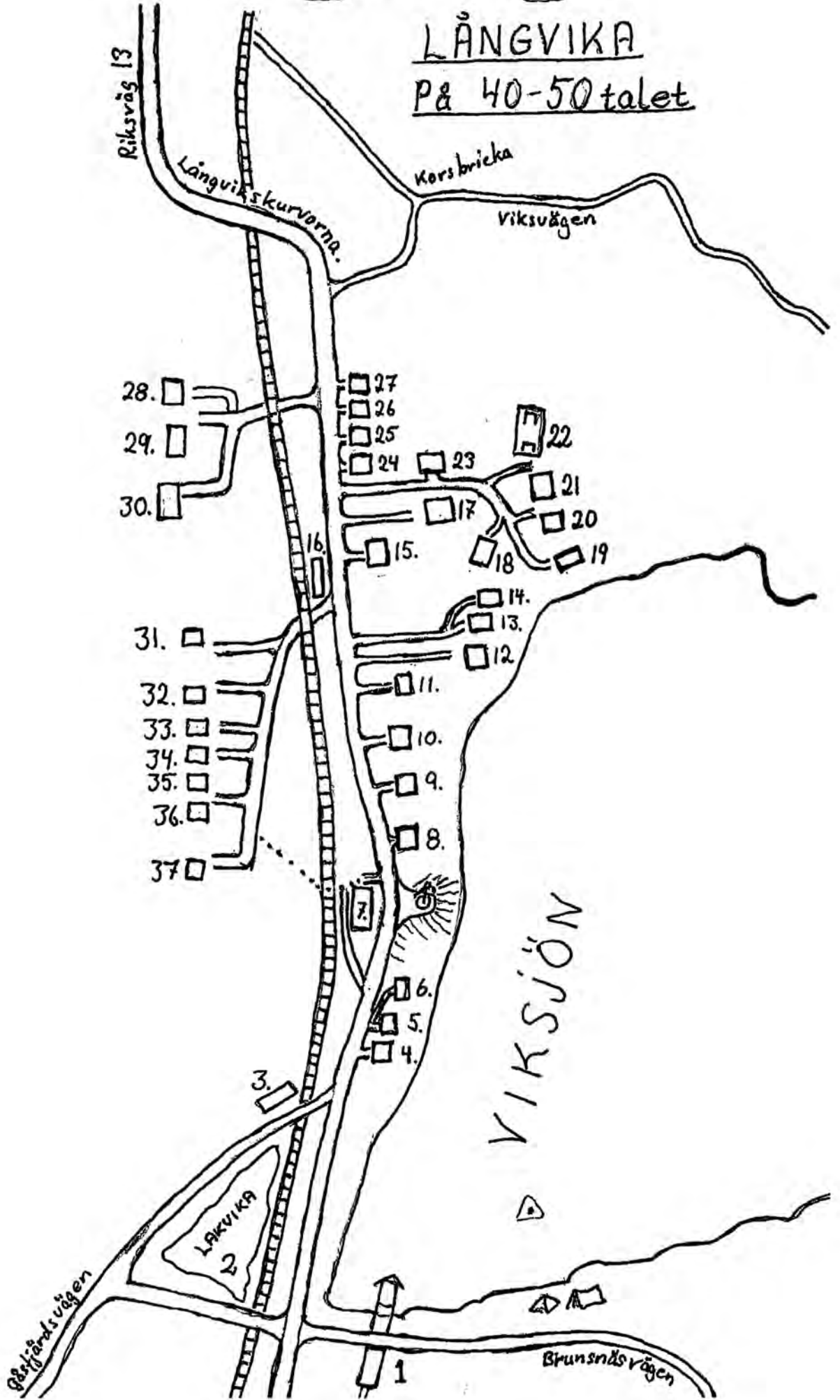
drogs tvärs över viken. Lakvika frös alltid först på höstarna och fick alltid besök några dagar innan isen hann lägga sig på Viksjön.

3. "Stallet"

I södra änden av Lakvika. Ungefär mitt emot första huset i långvika gick också en väg in mot Gåsfjärd. Där fanns en gammal bygg-

Lakvika fick besök av skridskoåkare.

nad som troligen varit ett stall. Bönderna i Gåsfjärd stallade troligen sina hästar här när de gjorde ärenden på bruket eller till staden.

4. Det första huset

Det första huset i Långvika var, som jag skrev inledningsvis, Någon form av föreningshus. Detta revs någon gång under senare delen av 40-talet och Gottfrid Mossberg byggde det hus som ligger där nu. Gottfrid var gift med Agda och jag tror att dom hade två pojkar. En av dom flyttade senare in på övervåningen, och dom hade bland annat en dotter som hette Marie.

Gottfrid var byggmästare och bland annat byggde han ett antal hus på norra Långgatan i Iggesund. I början av 50-talet var Sven anställd en tid hos honom.

5. Äldsta i byn

Hus nummer 5 är troligen det äldsta i byn, det byggdes troligen redan på 20-talet. Där bodde Nordqvist, jag tror att han hette Adolf i förnamn. Så som jag minns det, såg folket i byn "upp" till honom. Möjligen hade han haft någon högre befattning på Iggesunds Bruk. Han satt också med i styrelsen för Långvikens Belysningsföreningen.

6. Sommarbostad

Hans son Fridolf Nordqvist bodde granne med sin far. Vad fru Nordqvist hette minns jag inte, men jag vet att de hade en dotter som hette Inger och som var i min ålder. Jag tror att hon är gift med en ungdomskamrat till mig som heter Per Jonsson, och att de idag har huset som sommarbostad.

7. Banvaktstugan

Cirka 150 meter söder om Nordqvists fanns en Banvaktstuga, Denna låg mellan järnvägen och vägen.

Här bodde banvakten Nils Hallberg med sin fru Eva och sonen Folke i den ena bostaden, och banvakten Olle Olsson med fru Birgit och barnen Anita, Inka och Lasse i den andra bostaden.

Folkes stora intresse var modellflyg och han byggde en hel del motordrivna flygplan som han testflög på en liten täkt borta vid Mjuggsjön. Han väkte stor förundran hos oss barn när han en vinter kom ut på isen med en underlig farkost. Det var en propellerdriven

sko som gick på dubbla medar och som han höll i ett långt snöre och körde runt, runt.

Nils Hallberg fiskade en hel del vintertid och jag var ofta ute med honom och vickade krok och mörtstugor.

Gottfrid var byggmästare.

På andra sidan vägen vid banvaktstugan fanns en vattenpump och en brant backe ner mot sjön, där brukade vi göra en riktig iskana på vintrarna. Sedan var det bara att skaffa kartongbitar och åka av hjärtans lust. Denna plats var också ett ställe där cyklande och även en och annan bilande turist stannade och lagade mat.

8. Liv och rörelse

I hus nr 8 bodde Gustav och Signe Johansson i bottenvåningen, Gustav jobbade på Fabriken, eller åsen som fabriken allmänt kallades. Signe åkte med "Spinnbussen" till Spinneriet i Sörforsa liksom många andra i Långvika.

På övervåningen bodde Tage och Gunnel med sonen Leif, och dottern Gun. Tage som var Taxichaufför kallades allmänt för Koj-Tage. Och naturligtvis fick Leif heta Lill-Kojen. Han är nog utan vidare den bästa fotbollsspelare som Långvika fostrat, och då har jag även räknat med LAIS-trion Sven, Jan-Evert och Nils.

Hos Johanssons var det verkligen liv och rörelse på somrarna. Då kom "Stockholmarna", det var två döttrar med familjer. Man kan nästan säga att det som

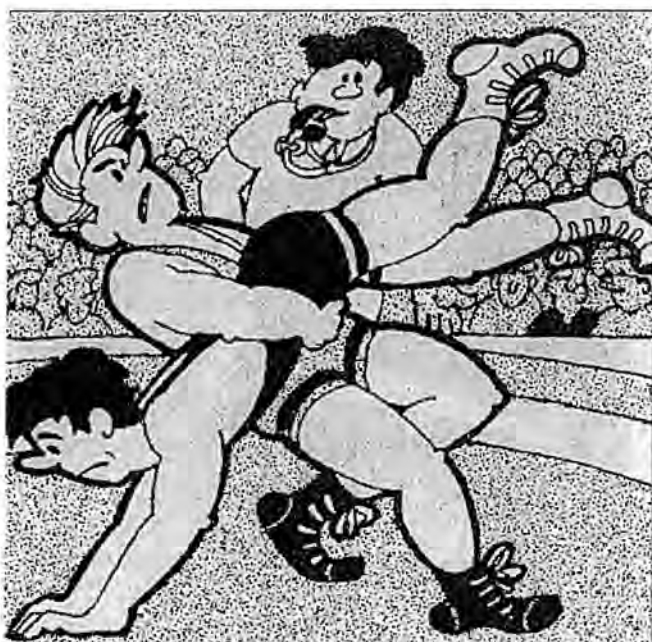
Signe åkte "spinnbussen".

hände under sommaren, det hände hos Johanssons. Det var bad, bollspel, gymnastik, Flottbyggen m m.

Men en sak som hände hos Johanssons har jag inte fått höra sanningen om förrän i dagarna.

Gustav sådde mycket grönsaker nere vid sjöstranden. Över en stor del av grönsakerna hade han drivbänkar med decimeterstora glasrutor.

Våran Åke och Hans Andersson som bodde granne med Gustav var väldigt intresserade av stenkastning. Dom kunde stå i timmar nere vid stranden och kasta sten ut över

När Stockholmarna kom blev det full fart.

sjön för att se vem som kastade längst.

Men en dag hade dom vad jag hörde, ställt sig på landsvägen vid Gustavs och börjat kasta prick på drivbänkarna. Mängder av rutor blev krossade. Detta gick ju som en löpeld genom byn och var hemma hos mamma och pappa innan sista stenen kastats.

Åke gick liksom vi andra med tidningar varje dag och fick en hyfsad månadsinkomst varav en del lades undan i ett kuvert i pappas skrivbord.

När Åke kom hem tog pappa fram kuvertet och tog Åke med sig till Gustav där Åke fick be om förlåtelse och lämna kuvertet med pengar. När jag relaterade den här händelsen för Åke för några veckor sedan, skrattade han och sa, "Nä, jag behövde inte betala något, Jag fick en banan!!!"

De var ju Leif (Lill-Kojen) som lurade oss. Han sa att Gustav skulle riva drivbänkarna. Så det gjorde inget om vi kastade prick på glasen. Lill-Kojen var själv med och kastade.

Jag är säker på att pappa sa att Åke hade fått lämna pengarna, men det gjorde han väl i så fall i förebyggande syfte

9. Huset med mjölkbutiken

I hus nummer 9 bodde Gustaf Adolf Andersson och hans hustru Maja. På nedre botten bodde Hans Andersson.

På övre våningen bodde Svend Hansén och Elin samt barnen Benny och Kjell Åke. Dessutom hyrde en som hette Olle Hallberg och kallades Kiruna-Olle ett litet rum i huset. I huset fanns inrymt en liten mjölkbutik i ett rum mot sjösidan, och uppe vid vägen fanns en sexkantig, grön kiosk med försäljning av godis, tidningar, dricka, röka mm. Både kiosken och mjölkbutiken lades ner i början av 50-talet.

Svend Hansén anordnade danskurser och jag gick tillsammans med ett 25-tal Njutångers ungdomar en kurs i bland annat rock 'n roll, 1955.

Maja var väl mest känd för sin enorma förmåga att plocka bär. Hon plockade och sålde, och kunde utan vidare dra ihop 30-40 liter lingon där inga lingon fanns.

Gustaf Adolf var en erkänt skicklig smed och stenhuggare. Bland annat gjorde han Gravstenar och en bit väster om "lapptäckta" finns det en sten som ser ut som en uppslagen bok, vi kallade den Boksten. Ur den stenen har Gustaf Adolf tagit ämnen till gravstenar.

Pelle Äng var först ut på isen.

10. Pelle Äng med fru

I hus nr 10 bodde Pelle Äng med fru samt sonen Erik äng med fru, Vad fruarna hette minns jag inte. Det jag minns av Pelle var att han brukade vara bland de första på nyisen. Han var ganska ofärdig och kom alltid gående med spark och yxa nästan dagen efter första natten isen lagt sig. Han brukade göra några små knackande på isen längst in med yxan innan han klev iväg ett femtio tal meter ut på sjön. Där högg han ett hål och satte sig med pimpelspöt. Jag tror inte det var det viktigaste att få fisk, utan det var nog viktigare att vara först ut på nyisen.

11. "Mjölkkiosken"

Någon gång i mitten av 50-talet började konsum att sätta upp små "livsmedelsbodas" på ett antal olika ställen. Långvika fick en som sattes upp på en iordninggjord plan söder om Pelle Ängs. Elin Brunsell tror jag var den första och enda som skötte den. Det var naturligtvis inget större utbud av varor utan det var mjölk, bröd, torrvaror, dricka och lite kylvaror som fanns. Mjölkkiosken var i alla fall en klar tillgång för de äldre och för dom som inte jobbade i Iggesund eller stan. När kiosken upphörde vet jag inte men troligen någon gång under slutet av 60-talet.

12. En mycket gammal tant

När jag var riktigt liten bodde i hus nr 12 en mycket gammal tant som hette Fia. Jag vet

inte riktigt om det berodde på hennes höga ålder eller att huset med tinnar och torn såg gammalt och ruckligt ut som gjorde att jag trodde att det var en häxa som bodde där. Det kan också vara två av mina lekkamrater, Birgit och Ingrid, som lurat i mig att hon var en häxa. Jag minns i alla fall en gång när vi varit i skogen nedanför Ingrids och plockat kabbeleka. Sedan gick vi till Fia för att sälja dom. Naturligtvis blev det jag som var minst som fick gå fram och knacka på. När Fia öppnade fick jag en riktig utskällning och tillsagd att gå och slänga bort blommorna. Dom var giftiga och farliga och vi kunde dö av dom. Vi skyndade oss att kasta bort blommorna och jag minns inte att vi plockade sådana blommor fler gånger.

När Fia gick bort, ropade Erik Jacobsson in huset på auktion, Han renoverade huset, och flyttade in med sin fru Beda. Erik jobbade på flottningen och körde flottarbåten. Han hade ett mycket växlande humör. Lika glad och rolig han kunde vara den ena minuten, lika arg och trubbig kunde han vara i nästa. Han ansåg nog sig förföljd av "Den onde" en hel del. Allt som gick fel berodde på något otyg.

En gång när vi hade kafferast på flottningen i Pappers, tappade Erik sin kaffeflaska i golvet, så den gick sönder. Arg som ett bi tog Erik flaskan, öppnade dörren, och kastade den i sjön och skrek, "Här har du", stängde dörren och fick se matdosan som stod på värmning. Fick tag i dosan, öppnade dörren och skrek. Har du tagit dän där, ska du väl ha

Jag trodde Fia var en häxa.

Dä ä han me mössa, ropade Beda.

dän här också, och slängde matdosan i sjön. Inte vet jag men ibland kunde man tro att han hade kontakt med både högre och lägre makter.

Beda, hans fru, var ganska tystlåten, men hon kunde också vara ganska "klurig". En dag kom det en gubbe och knackade på hos dom, när Beda öppnade frågade han efter Erik?

Han är i grishuse, sa Beda och pekade mot sjöstranden där grishuset stod och drog igen dörren. Gubben gick iväg mot grishuse. När han hade kommit halvvägs öppnade Beda Dörren och ropade, "Dä ä han mä mössa".

13-14. Kjällmans

I husen nr 13-14 bodde Kjällmans, Det var Helmer, Aina och Kaj. Helmer var Agent, han sålde symaskiner, dammsugare, försäkringar mm. Han sålde bland annat barnförsäkringar på Sven, mig, Stig och Åke till pappa. Försäkringarna kostade inte många kronor i kvartalet och när jag började jobba behöll jag försäkringen och betalade den ända tills jag kom till Trollhättan 1962.

För fem år sedan fick jag ett brev från Trygg-Liv att jag den 1 september 2004 skulle få en utbetalning på cirka 2750 kr. Försäkringsbeloppet jag inbetalt var 443 kr. Nu är det bara att hoppas på att att direktörerna på Trygg liv inte börjar ge varandra "bonusavtal" för då ryker väl min andel. Detta var lite vid sidan om.

Helmer var också skytt och jägare. Han låg ofta om vintrarna på isen och sköt prick på tavlor han satt upp på flera hundra meters avstånd upp mot brunsnäsberget. Undrar om det skulle vara tillåtet idag. Han var också ute och jagade hare om vintrarna. När han kom gående hem över isen brukade det ofta sticka upp två hartassar ur ryggsäcken. Vi skojade ofta om att det var två hartassar som satt fast på pinnar, bara för att det skulle se ut som han skjutet en hare.

15. Glad bullrande tant

I hus nr 15 bodde Kalle och Anna Jacobsson. Kalle var bror med Erik i hus nr 12, men han hade ett helt annat lynne. Han var lugn och sansad. Han arbetade på fabriken men fick ta över arbetet på vattenverket när Kalle Svedberg gick i pension. Anna kommer jag bara ihåg som en stor glad rund bullrande tant som man ofta kunde få en varm nybakad bulle av när man kom med tidningen.

16. Anhalt Långviken.

Ungefär mitt emot Kalle Jacobssons gick det en väg över järnvägen. Vid denna järnvägsövergång fanns också under en period i slutet av 40- och början av 50-talet en Rälsbussanhalt. Rälsbussar som gick mellan Sundsvall och Gävle stannade där och släppte av och tog upp folk. En stor träbrygga, cirka 3x20 meter var byggd för ändamålet. Jag gjorde min första mycket spännande resa från denna brygga. Det var när jag tillsam-

Helmer sköt en hare ibland.

I hus nr 15 fick man nybakade bullar.

mans med Sven åkte till Gävle där Anna tog emot oss. Vi var sedan en vecka i Åshammar och hälsade på henne.

17. Danielssons

I hus nr 17 bodde Evert och Agda Danielsson med sonen Jan-Evert samt dottern Ann-Kristin. Jan-Everts mormor bodde på övre våningen. Detta var det största huset i Långvika och jag tror det är så än i dag.

Detta var ett hus som Sven och jag ofta var i. Jan-Evert hade eget rum på övervåningen, så där kunde vi sitta och spela spel mm.

Evert arbetade som förman på fabriken. Han var mycket omtyckt och aktad i Långviken. Han var en av initiativtagarna till såväl Belysningsföreningen som Lys-upp revyerna.

Det fanns ingen utomhusbelysning i Långvika. I slutet av 40-talet var det flera som var intresserade av att få utomhusbelysning. Man startade belysningsföreningen och fick en 99% anslutning. Man satte upp ett antal belysningsstolpar och nästan alla var nöjda. Den enda som jag minns var en "yngling i förskingringen" som hade en mycket arg insändare i Hudiksvalls Nyheter. Han ansåg att dessa lampor i byn helt skulle omöjliggöra för byns ungdomar att få en någorlunda utbildning i äppelknyckning och trådspelning. Om jag är rätt underrättad är denne yngling numer bosatt i Södra Hälsingland. Detta var ytterligare en liten utveckling.

För att få in pengar till belysningsföreningens kostnader kom Evert med idén att göra en revy. Därmed startade Lys-upp revyerna. Dessa blev en verklig succé och gick med flera föreställningar för fulla hus i Iggesund, Njutånger och Enånger. Man fick in pengar till driften och man kunde även varje år åka på en resa över en helg till någon trevlig plats.

Tyvärr gick Evert bort mycket hastigt endast omkring 55 år gammal. Detta gjorde att revyerna lades ner, Belysningsföreningen fortsatte ett antal år innan kommunen tog över kostnaderna för belysningen.

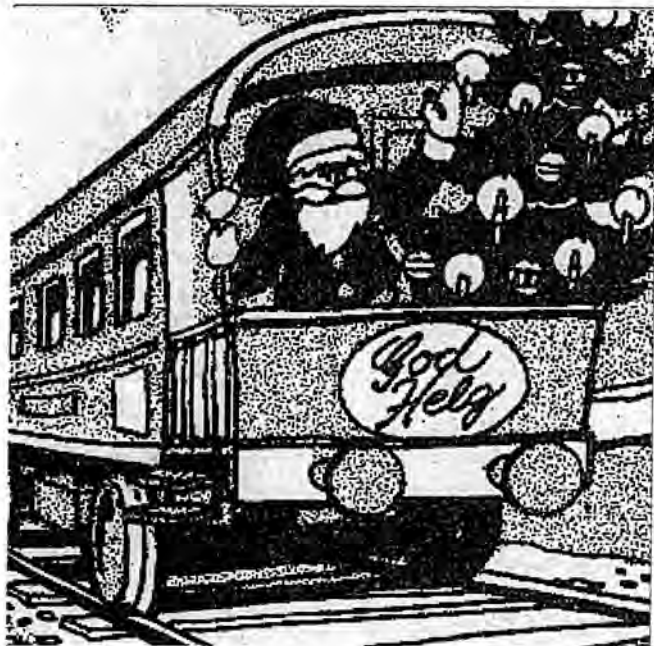
18. Fantenbergs och Olssons

I hus nummer 18 bodde på tidigt 40-tal familjen Fantenberg De hade en son som hette Ville. Sedan är jag lite mer osäker. Jag skulle vilja placera en person som heter Ester Broberg i samma hus efter att Fantenbergs flyttat, men hon kan också bott i det mindre huset hos Kjällmans hus nr 14. Det låter vi framtida forskare räta ut frågetecknen kring.

Jag är däremot säker på att när huset gick på auktion någon gång runt 1950 så ropades det in av Ville Olsson hans fru Emma och Dottern Gunbritt.

19. Vårt eget "Stranna"

Hus nr 19 är Stranna. Dit flyttade Algot och Karin Från Vik 1929 med huset och 1933 när huset stod på plats flyttade familjen från den tillfälliga vaktmästarbostaden i NTO-logens

Rälsbussen stannade vid anhalt Långviken.

Lys-upp-revyerna blev succé.

hus i Njutånger till huset i Långvika. Tomten köptes av bonden Johan Blomkvist som ägde marken i större delen av Långvika.

När dom flyttade in var det tre barn i familjen, men mellan 37 och 45 utökades familjen med ytterligare fyra.

Algot arbetade i skogen och på flottningen under i stort sett hela sitt liv. I slutet av 40-talet och början av 50-talet hade han hand om ett 20-tal tyskar som bolaget tagit hit. Det kan inte varit så lätt med tanke på att han inte kunde ett ord tyska.

Karin blev "spisen" och Hushållet trogen i hela sitt liv, och det ska nog vi samtliga barn vara mycket tacksamma för. Det var inte alla barn förunnat att ha sin mamma hemma när man kom från skolan.

20. Kalle Svedberg med fru

I hus nr 20 bodde kalle Svedberg och hans fru Elida. Kalle jobbade som jag tidigare skrivit på Vattenverket (Tuben).

21. Jonke och Alma Olsson

I hus 21 bodde Jonke och Alma Olsson med barnen Birger och Ingrid. Jonke höll sig med både höns och kaniner. Burarna var väl kanske inte av allra bästa märke, så vi barn fick ganska ofta ge oss ut på höns och kaninjakt runt långvika.

Alma var väldigt snäll, fast hon skällde alltid på Jonke, men Jonke lyssnade inte så mycket på vad hon sa, han var dessutom

nästan döv. Han kunde vara väldigt ovarsam när han höll på och arbetade. Jag blev en gång vittne till hur han ställde tre skrangliga lådor upp på varandra när han skulle måla över ett fönster på husets framsida. När han lyckats ta sig upp på lådorna for han baklänges i backen. Han blev sängliggande i ett par veckor med kraftig hjärnskakning

22. Fotbollsplanen

Här låg "LAIS", Långvikens Atletiska Idrotts Sällskskaps fotbollsplan. Från början var kanske planen tre gånger sex meter, men tack vare idogt arbete av klubbmedlemmarna Sven, Jan-Evert och Nils samt damklubben Ingrid och Birgit samt Suporterklubben Ulf Stig och Åke växte ytan varje år med några kvadratmeter. En till två stubbar per sommar brukade få lämna plats för sugna fotbollsöfoter. Sista sommaren när STORSTUBBEN efter veckors slit drogs upp med hela roten kom Alma ut och bjöd på ett hejdundrande saft och bull kalas.

Bara något år senare kom stora traktorer och röjde upp en stor plats där man satte gungor, karusell, klätterställning mm. Men står man där tyst en stund kan man än idag höra läderkulan vina i luften.

23. Farmor och farfar

I hus 23 bodde vår farfar o farmor med dottern Karin. Farfar och farmor gick bort i slutet av 40-talet. Karin började arbeta på "Sågen" i Hudiksvall. Senare flyttade Einar in hos henne.

"Stranna" inbäddat i snö.

Jonke var nästan döv.

24. Forsmans

I hus 24 bodde Pelle o Sigrid Forsman. Pelle jobbade på flottningen. Vad man bäst minns av honom var att han älskade att spela japansk vist på rasterna, men han hatade att

Än idag kan man höra läderkulan vina i luften (bilden t v). Pelle hatade att förlora (t h).

förlora. Märkte han att han var på väg att förlora så tog han näven och drog runt i korten på bordet så det inte gick att fortsätta.

25. Farbror Emil

I hus 25 bodde Emil och Therese Östlund med barnen Gösta och Birgit. Emil var bror med Algot och jobbade på flottningen. Emil kunde verka mycket "torr" men hade en mycket klurig humor. Han hade en räv bakom varje öra.

26. Familjen Kilström

I hus 26 bodde Emil Kilström med fru och sonen Wainer. Emil jobbade på "Åsen".

Alla hus som jag skrivit om hittills byggdes under 30-talet, ett kanske på 20-talet och något kanske i början av 40-talet.

27. Elektriker Brunsell

I hus 27 bodde Edor Brunsell med fru och sonen Lars. Huset byggdes i slutet av 40- början av 50-talet. Edor var Elektriker och var den som skötte om belysningen i Långvika tills den övertogs av kommunen. Under en period var mjölkbutiken i källaren av detta hus.

Det var sista huset på "sjösidan". Lite längre fram gick vägen till Vik in och Landsvägen eller Riksväg 13 som den hette gick i två skarpa kurvor över järnvägen.

28. Åkaren Roland Eriksson

I hus 28 bodde Roland Eriksson med fru och barn. Roland hade ett Åkeri och han körde bland annat soporna i kommunen under många år. Huset byggdes omkring 1950.

29. Högströms

I hus 29 bodde Erik och Dagny Högström med barnen Ulla, Kina och Anders. Huset byggdes 46-48 och jag hade mitt andra arbete här. Jag var ju redan tidningsbud i Långvika. Nu blev jag anställd av Eriks far som murstenskörare. Han murade upp källaren på huset och stenen var avlagd i backen nedanför huset. Jag klarade av att köra två stenar åt gången och jag hade betalt per sten. Jag minns inte vad jag hade per sten, men jag vet att jag kunde besöka mjölkbutiken och köpa en sockerdricka efter arbetspassen.

30. Familjen Jacobsson

Hus 30 byggdes omkring 1945, där bodde Herbert och Rut Jacobsson med sonen Ulf. Herbert körde lastbil, möjligen hade han eget åkeri. I detta hus var också Mjölkkiosken

Edor skötte belysningen (bilden t v). Ulf hade mängder av leksaker. (t h).

Göran Frisk hade en Ford Anglia.

inrymd under en tid och Rut skötte ruljansen.

Jag har flera minnen förknippade med den familjen. Jag och Ulf var jämnåriga. Ulf var enormt bortskämd, han fick verkligen det han pekade på. Han hade mängder av leksaker och brydde sig inte det minsta om något gick sönder. En gång när jag var där fick han en ny lastbil eller om det var en buss, små oerhört fina gjutna bilar som fanns vid den här tiden. Han tog bussen eller lastbilen och gick ner i källaren, satte fordonet i skruvstället, tog en bågfil och sågade det mitt itu. Jag tror nästan att jag grät en skvätt när jag såg eländet.

Det andra jag minns var att när Rut o Herbert ropade hem Ulf. Först kom Rut ut och ropade med pipig röst ulf, ulf kom hem. En minut senare kom Herbert med Tordönstämman ULF UULF UUULLFFF KOM HEM.

Det tredje jag minns var att det var i backen upp till Ulfs som jag gjorde i byxorna för sista gången. Erik var och hjälpte till när huset byggdes och en kväll var jag Sven och säkert Jan-Evert också på väg upp till huset för att titta när dom byggde. Jag blev väldigt nödig i backen och ville att Sven skulle följa mig hem. Det var kolsvart ute och det var innan det fanns belysning. Snäll som Sven var sa han absolut nej till att följa mig hem. Jag hade alltså inget val. Det var bara att låta det komma. Och nu såg min storebror en möjlighet att vara riktigt snäll mot mig. Om han nu hämtade Erik, kanske han skulle ge

mig en omgång stryk innan han bar hem mig. Men där hade Sven missat en liten detalj. Man daskar inte ett barn på stjärten som har gjort ner sig. Det kan skvätta tillbaks på en själv. Detta visste Erik, därför nöjde han sig med en normal utskällning innan han bar hem mig.

31. Första på översidan järnvägen

I hus 31 bodde Isedor och Elin Brunsell med barnen Edor Arne och Tore. Isedor jobbade troligen på Åsen och Elin åkte troligen på Spinnbussen innan hon började jobba på Mjölkiosken Nr 11. Huset var troligen det första som byggdes på Översidan om järnvägen. Troligen byggdes det runt 1940.

32. Allan och Svea Olsson

I hus 32 bodde Allan och Svea Olsson. Allan var son till Jonke och Alma i Hus 21. Allan arbetade som snickare.

33. Kalle och Agda Frisk

I hus nr 33 bodde Kalle och Agda Frisk med sonen Göran. Jag tror kalle var murare innan han och Allan Olsson råkade ut för en sprängningsolycka som gjorde Kalle helt blind och Allan blind på ett öga.

Kalle utbildade sig till Borstbindare på Tomtebodan och både Sven, jag, Stig och Åke åkte runt och sålde borstar åt honom. Han hade också tillverkning av potatislådor och drickbackar. Många gånger gjorde han saker som gjorde att man nästan började undra om han verkligen var blind. Huset byggdes i slutet av 40-talet.

Knut Hedman, en rund och bullrande person.

"Lundgrenska" har ju alltid funnits.

Göran var i unga år en mycket lovande skidåkare. Han var också en av de första som skaffade sig bil i byn, en svart Ford Anglia.

34. Hedman med vedkapen

I hus 34 bodde Knut Hedman med fru. Han arbetade på järnverket, och på fritiden drog han runt i Långvika med en vedkap och sågade upp ved åt folk.

Han hade ett jovialiskt sätt med ett bullrande skratt. Han hade alltid framträdande roller i Lys-upp revyerna. Hans bullrande skratt fick jag verkligen höra vid ett tillfälle.

Det var när jag var hos Farfars Karin, hus nr 23, och skulle hjälpa till med vedkapning. Det var Knut, Emil och jag som skulle kapa. Jag la för och Knut kapade och Emil tog unna. Men Karin ville att allting skulle gå så fort som möjligt, så hon vill också hjälpa till. Så hon började också att lägga för, det var bara det att hon la det i famnen på mig.

När spjuvern Emil såg detta var han inte sen att mana på henne mer. "Det är bra karin, det han inte kan hålla kan du lägga vid fötterna hans". Karin tog han på orden och vehögen växte vid mina fötter. Knut han skrattade så han hade svårt att kapa, och Emil han log snett och manade på. Till sist klarade Knut av att sluta skratta och säga till Karin att hon kunde gå in och sätta på kaffe. Då fick vi lite lugn och ro och kunde kapa upp vedhögen.

35. Albert Enberg med fru

I hus 35 bodde Albert Enberg med fru. Han arbetade troligen också på järnverket eller i fabriken. Hos Albert installerades frystack för de långviksbor som var intresserade i slutet av 50-talet, Det dröjde dock inte länge förän de flesta hade skaffat sig egna frysboxar i hemmen.

36. Jönssons

I hus 36 bodde Torsten Jönsson med fru och barn, Torsten jobbade som lastbilschaufför.

Dessa tre sista hus byggdes i början och mitten av 50-talet.

Efter detta har det endast tillkommit ett hus i Långvika, det är huset som ligger granne med Stranna. Det som Lambertsson byggde i början av 60-talet och där Florén bor idag. Sen har vi förstås den obebyggda tomtent intill Stranna, "Lundgrenska", men den har ju alltid funnits.

Trollsykien (TT)

Så har det då äntligen hänt. I årets upplaga av STOR-mästerskapet, var det en av juniorerna i den församlingen som avgick med segern. Helt otippat kunde Anders Åkesson, 59 år från Sundsvall, ta hem segern. Enligt säkra källor blev han själv oerhört förvånad och ska ha kommenterat segern så här:

- Jag anar en konspiration, detta kan inte vara sant.

Sant var det onekligen och nu blir det till att klura ut vilka frågor han ska ge sina syskon till nästa års Trollsykienträff som också den hålls på Sannerudsgården i Tiveden.

Åkesson, fortfarande chockad efter segern.

Guldregn över Vänersborg

av Anders Nilsson

Guldmedaljerna har duggat fått över Vänersborg 2003. Vid SM i lag-mete i Söderhamn i augusti. Lyckades veteranlaget från Trollhättan/Vänersborg ta hem seger med vikten 15 645 gram. I laget ingick Nils Holgerson.

Vid riksmästerskapen i Falling Target (fal-

Skyttet utövas inomhus. Avståndet till målet är 10 meter.

Målet är av ungefär samma typ som används inom skidskytte.

Träff markeras med att en vit platta täcker för den svarta cirkeln.

De svarta cirklarna sitter på rad och är fem till antalet och stora som enkronor.

En lugn och sansad skytt, som inte låter sig påverkas av omgivningen. Sonny tog hem guldmedaljen efter en tuff fight med 196 andra.

Svårighetsgrad:

Det som skytten skall träffa sitter i centrum av den svarta cirkeln

och är ett hål som varierar i storlek från 5-3 mm. I Sonnys fall avgjordes hela cupfinalen enbart på 3 millimetershål. Kulan är av bly och 4,5 mm i diameter, 60% av kulan måste träffa hålet för att det säkert skall markera träff. På 10 meter har man alltså en felmarginal på 1,5 mm framme i målet!

Sålunda måste centreringen på målet vara exakt och rörelse i avfyrningen får i princip

inte existera. lande mål) i luftgevär 22-23/11 i Ystad tog Sonny Östlund hem segern bland 196 deltagare. Efter en grundomgång gick de 16 bästa till en cup-final, där man slår ut varandra två och två. Alltså 16 blir 8, 8 blir 4, 4 blir till 2 som möts i en final. Sonny klarade med lugn och säkerhet alla sina motståndare och stod som slutlig riksmästare.

Två som däremot hade svårt att stå efteråt och där hjärtinfarkten var nära ett antal gånger under tävlingen var far och farfar.

Sonny vill genom tidningen tacka Bearnie, Joel och Beata för support och det utmärkta tränings- och viloläget i Ruuthsbo under tävlingsdagarna.

FAKTA:

Falling Target (på svenska fallande mål).
Luftgevärsskytte
Kaliber 4,5 mm

Två guldmedaljörer på samma bild. Sonny och farfar Nils som nyblivna mästare.

EBBA GRÖN!

av Beata Wahlstedt Östlund

Ebba Grön bildades i slutet av 1977 av Joakim "Pimme" Thåström, Gurra och Fjodor. Från början hette de the haters men efter några dagar bytte det namn till Ebba Grön. Det namnet tog de från polisen som använde det som kodnamn vid gripandet av Robert Kröscher.

Ebba Gröns karriär startade i Stockholms förort Rågsved på ungdomsgården oasen. Oasen hotades av stängning och alla banden som höll till där bestämde sig för att spela in en liveskiva varifrån pengarna skulle gå till att rädda Oasen. Men Oasen stängdes ändå. Då bröt sig banden in där och spelade en sista konsert. Då spelade Ebba Grön låtarna "Skjut en snut" och "Brackor".

Joakim Thåström, bandets förgrundsfigur.

1978 kom Ebba Gröns första singel som hette profit och 1979 kom deras första skiva.

Kan detta vara Gurra?

Den hette We are only in it for the drugs.

Det var vid den här tiden som Thåström sa sin berömda kommentar: Bästa sättet att krossa staten är att vägra jobba. 1981 kom deras nästa skiva. Den hette Kärlek&Uppror. Nu hade det punkiga avtagit lite men de spelade fortfarande fräck rock. Skivan innehöll bl.a. låten 800 grader och mamma, pappa, barn. Skivan valdes även till årets LP av aftonbladets läsare.

Det blev en film också

Filmen Ebba-the movie släpptes 1982. Hösten 1982 släpptes deras sista riktiga skiva. Den hette Ebba Grön. Skivan var inte alls lika punkig som de tidigare men innehöll ändå riktigt bra låtar som Die mauerer och flykt-soda. På denna skiva medverkade även Stry Terrarie. Trots att skivan sålde bra så splittrades gruppen den 21 februari 1983. Efter det släpptes en hitsamling och en box med fyra skivor i.

God Jul och Gott Nytt ÅR

önskar "Skåningarna"

TOKIG OCH JULI

av Sara Östlund

Mitt i det kalla Nordpolen isbjörnarnas och pingvinernas
finns en liten stuga, i den lilla stugan bodde Tomten.

Tomten,
-Så där ja, nu är granen uppe, sa den glada Tomten.

Tomtemor kommer in tappar brickan med ett skrik,
-AA, vad händer här! sa den förskräckta Tomtemor.

Tomten ,
-Jag klär granen lilla ängelduva, hur så? sa tomten.

Nisse kommer in,
-Nu har jag gjort alla 1000000000000000000000000 klapparna som ni sa, min herre.

Tomtemor
-AA, är alla galna, det är ju bara juli.

Tomten
För om man tar bort (i) så blir det jul.

Tomtemor
Nä, om det skall va på det viset så flyttar jag till sydpolen!

Tomten
-Tål du inte ens ett skämt!

Nisse
-Ja,vi planera de här.

Tomtemor
-Det var inget roligt skämt. Men i dag är det jul!

Tomten
- VA!

Nisse
- VA!

Tomtemor
- Nä jag bara skämta.

Av: Sara.Östlund
Chef: Sara Östlund
Skådespelare: Sara Östlund, Sonny Östlund och Nils Östlund
Författare: Sara Östlund
Har engagerat sig: Sara Östlund

God Jul
och
Gott Nytt År

